

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudkyň Mgr. Daniely Zemanové a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci stěžovatele **Ing. M. K.**, zastoupeného JUDr. Janem Hájkem, advokátem se sídlem v Ústí nad Labem, Masarykova 43, za účasti **Finančního ředitelství v Ústí nad Labem**, se sídlem v Ústí nad Labem, Velká Hradební 61, v řízení o kasační stížnosti podané proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 24. 5. 2006, č. j. 15 Ca 94/2005 – 29,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností se stěžovatel domáhá zrušení shora uvedeného rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem (dále též „krajský soud“), kterým tento soud zamítl jeho žalobu podanou proti rozhodnutí Finančního ředitelství v Ústí nad Labem (dále též „správní orgán“) ze dne 24. 2. 2005, č. j. 15653/130/04, jímž bylo zamítnuto odvolání stěžovatele proti rozhodnutí Finančního úřadu v Děčíně (dále též „správce daně“) ze dne 14. 7. 2004, č. j. 87932/04/178912/5055, platebnímu výměru, kterým mu byl podle zákona č. 588/1992 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o dani z přidané hodnoty“), za použití ust. § 111 bodu 1. zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů, a ust. § 46 odst. 4 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o správě daní a poplatků“), stanoven nadměrný odpočet daně z přidané hodnoty za druhé čtvrtletí roku 2000 ve výši 14 082 Kč.

Jako právní důvod kasační stížnosti stěžovatel uvedl důvody uvedené v ust. § 103

odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Stěžovatel spatřuje vady rozsudku v jeho nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení, ve vadách řízení spočívajících v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, je v rozporu se spisem a že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit a dále že řízení před soudem trpí jinou vadou, která může mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé. Stěžovatel v kasační stížnosti namítá, že krajský soud dospěl k nesprávnému závěru, že správce daně a správní orgán postupovaly správně, když neuznaly jeho nárok na odpočet daně s odůvodněním, že stěžovatel svůj nárok neprokázal. Je naproti tomu přesvědčen, že nárok na odpočet daně prokázal daňovým dokladem v souladu s ust. § 19 odst. 2 zákona o dani z přidané hodnoty a dále, že dalšími okolnostmi a důkazními prostředky prokázal v rámci daňového řízení reálné naplnění obchodního případu. Stěžovatel dále namítá, že správce daně neprokázal skutečnost vyvracející věrohodnost jeho účetnictví a že při jednání před krajským soudem zpochybnil správnost a věrohodnost údajů obsažených ve zprávě Ministerstva financí ze dne 30. 5. 2002 a zejména ve zprávě Celního ředitelství Praha ze dne 28. 8. 2002, kdy tyto dokumenty jsou v rozporu s jinými dokumenty celních orgánů, které předložil. Stěžovatel zdůrazňuje, že krajský soud nerespektoval jeho námitku, že neměl možnost se seznámit a vyjádřit se k podkladům, na základě kterých byly výše uvedené dokumenty vyhotoveny, aby tak byly odstraněny rozpory v dokumentech předložených stěžovatelem a správcem daně. Stěžovatel se však domnívá, že by doklady jistě měly být uloženy u celních orgánů, které prováděly kontrolu, a je jimi možno provést důkazy v rámci ověřování správnosti zmiňovaných zpráv a protokolů celních orgánů. Navíc je stěžovatel toho názoru, že pro uplatnění nároku na daňový odpočet není jistě třeba doložit, že zboží bylo dodáno do celního skladu uvedeného v kupní smlouvě, neboť je podstatné, že není pochyb o tom, že v rámci jeho podnikání bylo zboží vyvezeno a překročilo hranice. V doplnění kasační stížnosti ze dne 26. 2. 2007 stěžovatel uvedl, že rozhodnutí finančních orgánů jsou podle něho nicotná, neboť byla vydána až po uplynutí prekluzivní lhůty pro vyměření daně ve smyslu ust. § 47 zákona o správě daní a poplatků a krajský soud je proto měl zrušit. Proto stěžovatel navrhl zrušení rozsudku krajského soudu a vrácení věci tomuto soudu zpět k dalšímu řízení.

Správní orgán se ke kasační stížnosti vyjádřil přípisem ze dne 7. 8. 2006, v němž uvedl, že krajský soud posoudil právní otázku důkazní povinnosti stěžovatele správně. Podle jeho názoru nejsou opakované námitky stěžovatele spatřované v rozporu skutkové podstaty s obsahem spisu důvodné. Správní orgán opakovaně zdůrazňuje, že ani samotné zjištění, že příslušný účetní doklad formálně odpovídá zákonným požadavkům, ještě neprokazuje uskutečnění příslušného zdanitelného plnění. Správní orgán s ohledem na výsledek spolupráce s Finančním úřadem v Nymburce a dalšími finančními úřady uvádí, že je zřejmé, že se jednalo o řetězec nákupů a prodejů, na které byly pouze fiktivně vystavovány doklady. A má za prokázané, že v okamžiku jejich vystavení a dle uvedených data uskutečnění zdanitelného plnění jednotliví dodavatelé nedisponovali předmětným zbožím a všechny skutečnosti nasvědčují tomu, že tento řetězový obchodní případ byl vytvořen za účelem neoprávněného získání finančních prostředků ze státního rozpočtu. V daném případě lze říci, že se jednalo o právní úkony plátců daně z přidané hodnoty, kteří formálně právním stavem zastírali skutečný stav a obsah právního úkonu a tak neoprávněně uplatňovali nárok na odpočet. V dané věci proto důkazy předložené stěžovatelem prokazovaly pouze uzavření kupní smlouvy, jakož i vystavení příslušných daňových a účetních dokladů, nikoliv však faktické poskytnutí zdanitelného plnění. Na základě výše zmíněných skutečností,

keré vyplynuly ze spisového materiálu, který byl správnímu orgánu předložen v rámci odvolacího řízení, bylo možné dojít k závěru, že stěžovatel neunesl své důkazní břemeno a správce daně tak nepochybil, když mu neuznal nárok na odpočet daně z přijatého zdanitelného plnění na základě daňového dokladu č. 2000/27 vystaveného dne 30. 6. 2000. S ohledem na výše uvedené navrhl, aby Nejvyšší správní soud vydal rozsudek, kterým se kasační stížnost jako nedůvodná zamítá.

Podle ust. § 41 s. ř. s. stanoví-li zvláštní zákon ve věcech přestupků, kárných nebo disciplinárních nebo jiných správních deliktů lhůty pro zánik odpovědnosti, popřípadě pro výkon rozhodnutí, tyto lhůty po dobu řízení před soudem podle tohoto zákona neběží. To platí obdobně o lhůtách pro zánik práva ve věcech daní, poplatků, odvodů, záloh na tyto příjmy a odvodů za porušení rozpočtové kázně, které jsou příjmem státního rozpočtu České republiky, státních fondů a rozpočtů územních samosprávních celků.

Podle ust. § 109 odst. 4 citovaného zákona ke skutečnostem, které stěžovatel uplatnil poté, kdy bylo vydáno napadené rozhodnutí, Nejvyšší správní soud nepřihlíží.

Podle ust. § 120 citovaného zákona není-li v ustanoveních dílů 1 a 2 stanoveno jinak, užijí se přiměřeně ustanovení části třetí hlavy I.

Podle ust. § 31 odst. 8 písm. c) zákona o správě daní a poplatků správce daně prokazuje existenci skutečností vyvracejících věrohodnost, průkaznost, správnost či úplnost účetnictví a jiných povinných evidencí či záznamů, vedených daňovým subjektem.

Podle ust. § 31 odst. 9 citovaného zákona daňový subjekt prokazuje všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v přiznání, hlášení a vyúčtování nebo k jejichž průkazu byl správcem daně v průběhu daňového řízení vyzván.

Podle ust. § 19 odst. 1 zákona o dani z přidané hodnoty pokud tento zákon nestanoví jinak, plátce má nárok na odpočet daně, pokud jím přijatá zdanitelná plnění, uskutečněná jiným plátcem, použije při podnikání nebo při činnosti vykazující všechny znaky podnikání kromě toho, že je prováděna podnikatelem.

Podle ust. § 19 odst. 2 citovaného zákona plátce prokazuje nárok na odpočet daně daňovým dokladem zaúčtovaným podle zvláštního právního předpisu, případně evidovaným podle § 11 u plátců, kteří nejsou účetní jednotkou, který má všechny tímto zákonem předepsané náležitosti a který byl vystaven plátcem. V případě, že doklad neobsahuje všechny náležitosti daňového dokladu, prokazuje plátce nárok podle zvláštního právního předpisu.

Zásadní stížní námitkou stěžovatele je jeho nesouhlas s posouzením právní otázky týkající se neprokázání nároku na odpočet daně z přijatého zdanitelného plnění na základě daňového dokladu č. 2000/27 vystaveného dne 30. 6. 2000 a tudíž neunesení důkazního břemene. Proto Nejvyšší správní soud zhodnotil obsah spisu Krajského soudu v Ústí nad Labem a napadený rozsudek přezkoumal z důvodů uplatněných v kasační stížnosti.

Stěžovatel v kasační stížnosti namítá, že nárok na odpočet daně prokázal daňovým dokladem v souladu s ust. § 19 odst. 2 zákona o dani z přidané hodnoty a dále, že dalšími okolnostmi a důkazními prostředky prokázal v rámci daňového řízení reálné naplnění obchodního případu, že tedy skutečně bylo zboží zahraniční společnosti K. S. S. A. dodáno a kupní cena mu byla zaplácena. Stěžovatel je přesvědčen, že správcem daně nebyla ve smyslu

ust. § 31 odst. 8 písm. c) zákona o správě daní a poplatků prokázána existence skutečností vyvracejících věrohodnost jeho účetnictví ohledně deklarovaného prodeje zboží zahraničnímu subjektu a proto důkazní břemeno nesprávně přešlo na stěžovatele jakožto daňový subjekt. Stěžovatel se domnívá, že k tomu, aby důkazní břemeno přešlo na daňový subjekt, resp. aby byla správcem daně prokázána skutečnost vyvracející věrohodnost účetnictví daňového subjektu, je třeba, aby tato prokazovaná skutečnost měla určitou a dostatečnou intenzitu. Taková skutečnost však nebyla podle jeho mínění správcem daně prokázána. A to ani v případě, kdy mezinárodní výměnnou informací nebyly zjištěny žádné poznatky o provádění obchodní činnosti výše uvedeného zahraničního subjektu ve Spojených státech ani na jiném místě a že příslušné zboží nebylo zasláno na místo určení do celního skladu A. v Litvě a vůbec nedošlo k jeho přepravě do Litvy. Stěžovatel uvádí, že možnost nabízet důkazy a navrhopat jejich provedení daňovým subjektem ve smyslu ust. § 31 odst. 4 zákona o správě daní a poplatků může být za určitých okolností značně limitována, zejména z hlediska času, neboť s daným časovým odstupem od zahájení řízení již nemůže reálně důkazy účinně použít, a proto je třeba při tomto posuzování přihlížet k reálným možnostem daňových subjektů. Stěžovatel poukazuje na okolnost, že při jednání před krajským soudem zpochybnil správnost a věrohodnost údajů obsažených ve zprávě Ministerstva financí ze dne 30. 5. 2002 a zejména ve zprávě Celního ředitelství Praha ze dne 28. 8. 2002, kdy tyto dokumenty jsou v rozporu s jinými dokumenty celních orgánů, které předložil. Tento jeho názor je založen na skutečnosti, že existují dvě zprávy celních orgánů s protichůdnými údaji, a to Protokol Celního ředitelství Praha ze dne 17. 1. 2003, který předložil krajskému soudu stěžovatel a který potvrzuje uskutečnění dvou vývozů do Litvy, a zpráva Celního ředitelství Praha ze dne 28. 8. 2002 předložená správcem daně. Podle stěžovatele není správný údaj obsažený ve zprávě Celního ředitelství Praha ze dne 28. 8. 2002, na kterou se napadený rozsudek odvolává, že do Litvy byl pouze jeden vývoz, a to charitativního zboží. Dovezeny byly grafické plottry a nikoli charitativní zboží. To, že byla jako země určení jen z nedopatření označena Arménie, resp. uveden pouze nesprávně kód země celní deklarantkou, a že se nejednalo o charitativní zboží, je patrné z rozhodnutí o celním deliktu Celního úřadu v Děčíně ze dne 7. 2. 2003. Ostatně důvod, proč bylo deklarováno, že se jedná o charitativní zboží, není stěžovateli znám. Názor stěžovatele má potvrzovat i protokol o provedení následné kontroly Celního ředitelství Praha ze dne 17. 1. 2003, z něhož je zřejmé, že se do Litvy uskutečnily dva vývozy. S ohledem na výše uvedené se stěžovatel domnívá, že bylo doloženo, že zboží bylo dodáno do celního skladu v Litvě, tím byla splněna jeho povinnost dodavatele, a proto mu také zahraniční partner zaplatil kupní cenu, což by v případě neuskutečnění dodávky zboží neprovedl. Stěžovatel rovněž zdůrazňuje, že krajský soud nerespektoval jeho námitku, že neměl možnost se seznámit a vyjádřit se k podkladům, na základě kterých byly výše uvedené dokumenty vyhotoveny, aby tak byly odstraněny rozpory v dokumentech předložených stěžovatelem a správcem daně. Za tohoto stavu nemůže být podle názoru stěžovatele krajským soudem poukazováno na to, že měl možnost navrhnout výslech svědků (zástupců zahraničního subjektu a dopravců), neboť je s ohledem na časovou dimenzi celého případu iluzorní navrhnout po šesti letech řízení výslech svědků. Stěžovatel je však přesvědčen, že by doklady jistě měly být uloženy u celních orgánů, které prováděly kontrolu, a je jimi možno provést důkazy v rámci ověřování správnosti zmiňovaných zpráv a protokolů celních orgánů. Podle stěžovatele není třeba pro uplatnění nároku na daňový odpočet doložit, že zboží bylo dodáno do celního skladu uvedeného v kupní smlouvě, neboť je podstatné, že není pochyb o tom, že v rámci jeho podnikání bylo zboží vyvezeno a překročilo hranice. V doplnění kasační stížnosti ze dne 26. 2. 2007 stěžovatel uvedl, že rozhodnutí finančních orgánů jsou podle něho nicotná, neboť byla vydána až po uplynutí prekluzivní lhůty pro vyměření daně ve smyslu ust. § 47 zákona o správě daní a poplatků. Sporné vyměření daně z přidané hodnoty bylo

provedeno za druhé čtvrtletí roku 2000. Úkonem směřujícím k vyměření daně a ve smyslu ust. § 47 odst. 2 zákona o správě daní a poplatků obnovujícím běh prekluzivní lhůty byla výzva, zahajující vytykáací řízení podle ust. § 43 téhož zákona ze dne 26. 7. 2000. Řízení tedy bylo třeba pravomocně dokončit do konce roku 2003. Platební výměr na daň z přidané hodnoty č. j. 87932/04/178912/5055 byl však vydán až dne 14. 7. 2004 a v odvolacím řízení o něm bylo pravomocně rozhodnuto až dne 24. 2. 2005. Skutečností je, že o této daňové povinnosti bylo rozhodnuto již rozhodnutím správního orgánu ze dne 26. 11. 2002, č. j. 9290/130/02, a platebním výměrem správce daně ze dne 11. 3. 2002. Avšak obě rozhodnutí byla zrušena rozsudkem krajského soudu ze dne 30. 3. 2004, č. j. 15 Ca 4/2003 - 51. Tento rozsudek ukončil soudní řízení zahájené dne 26. 11. 2002, tedy ještě před nabytím účinnosti s. ř. s. Protože tedy nebylo účinné ust. § 41, věta druhá, s. ř. s., nedošlo po dobu řízení před krajským soudem k pozastavení běhu lhůt v daňovém řízení, a proto dnem 31. 12. 2003 vypršela prekluzivní lhůta pro vyměření daně. Z uvedených důvodů navrhl zrušení rozsudku krajského soudu a vrácení věci tomuto soudu zpět k dalšímu řízení.

V této věci považuje Nejvyšší správní soud za nezbytné nejprve uvést, že k problematice důkazního břemene v daňovém řízení se již dříve vyslovil ve své judikatuře (např. v rozsudku ze dne 13. 4. 2004, č. j. 3 Afs 12/2003 - 277, publikovaném pod č. 666/2005 Sb. NSS), z níž vyplývá, že základní podmínkou vzniku nároku na přiznání nadměrného odpočtu daně z přidané hodnoty je, aby bylo prokázáno přijetí zdanitelného plnění daňovým subjektem a toto musí být použito při podnikání či činnosti, která vykazuje všechny znaky podnikání, kromě toho, že je prováděna podnikatelem. Pro uznání nároku na odpočet nejsou rozhodné formální náležitosti předloženého a řádně zaúčtovaného daňového dokladu, ale stav faktický, tj. faktické přijetí zdanitelného plnění, které musí být uskutečněno jiným plátcem daně, a faktické použití právě tohoto zdanitelného plnění k dosažení obratu za zdanitelná plnění daňového subjektu. Povinnost tvrzení i břemeno důkazní ohledně existence a výše zdanitelného plnění i ohledně jeho účelu nese daňový subjekt. Proto pokud tento subjekt v daňovém řízení neunesl důkazní břemeno, které jej stíhá, znamená to, že se z jím tvrzených skutečností nevychází, přičemž tato okolnost umožňuje správci daně uložit mu povinnost zaplatit daň ve vyšší částce, než by odpovídalo údajům jím uvedeným v daňovém přiznání. Je tak zcela na daňovém subjektu, který se domáhá svého nároku na odpočet daně ve smyslu ust. § 19 odst. 1 zákona o dani z přidané hodnoty v jím prokázané výši, aby tento svůj nárok prokázal, aby tedy prokázal, že zdanitelné plnění, které přijal nákupem elektrotechnického materiálu od společnosti S., s. r. o., použil při podnikání formou následného prodeje tohoto zboží jím deklarované společnosti K. S. S. A. Vzhledem k tomu, že okolnosti předvídané ve výše citovaném rozsudku Nejvyššího správního soudu nastaly i v tomto případě, neboť stěžovatel neprokázal realizaci předmětného obchodu, zdůrazňuje Nejvyšší správní soud názor krajského soudu, že správce daně i správní orgán postupovaly v souladu se zákonem, když za uvedené důkazní situace hodnotily důkazní prostředky tak, že neprokazují tvrzení stěžovatele a ten tedy neunesl důkazní břemeno ve smyslu ust. § 31 odst. 9 zákona o správě daní a poplatků, a neuznaly proto stěžovateli nárok na odpočet daně z přijatého zdanitelného plnění na základě daňového dokladu č. 2000/27 ze dne 30. 6. 2000. V daném případě potvrzují tento závěr skutečnosti zjištěné v předcházejících řízeních, z nichž vyplývá, že stěžovatel dokládal uskutečnění prodeje předmětného zboží zahraničnímu subjektu kupní smlouvou ze dne 14. 4. 2002, fakturou č. 2000003, dodacím listem, příjmovým pokladním dokladem, vývozní jednotnou celní deklarací a doklady o objednavce dopravy zboží do zahraničí, tedy doklady, které nejsou způsobilé prokázat faktické poskytnutí deklarovaného zdanitelného plnění zahraničnímu subjektu. A protože zde byla současně správcem daně na základě mezinárodní výměny informací prokázána existence

skutečností vyvracejících věrohodnost účetnictví daňového subjektu ohledně deklarovaného prodeje zboží zahraničnímu subjektu, konstatuje Nejvyšší správní soud, že zde byly splněny předpoklady, aby důkazní břemeno přešlo na daňový subjekt a bylo proto na něm, aby prokázal, že skutečně elektrotechnický materiál společnosti K. S. S. A. dodal a byla mu za to uhrazena kupní cena. Stěžovatel však pouze setrval na svém tvrzení o uskutečnění vývozu zboží do zahraničí, aniž o jeho správnosti předložil jakýkoli důkaz či navrhl jeho provedení. Proto není podle Nejvyššího správního soudu důvodná ani námitka týkající se neprovedení důkazů navržených stěžovatelem, neboť tento žádné nepředložil ani nenavrhl.

S námitkou stěžovatele, že rozhodnutí správního orgánu a správce daně jsou nicotná, se Nejvyšší správní soud neztotožňuje, neboť ani případné uplynutí prekluzivní lhůty ve smyslu ust. § 47 odst. 1 zákona o správě daní a poplatků nezpůsobuje nicotnost. Tuto skutečnost potvrzuje i rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2005, č. j. 6 A 76/2001 - 96, publikovaný pod č. 793/2006 Sb. NSS, z něhož vyplývá, že „nicotný je správní akt, který trpí natolik intenzivními vadami, že jej vůbec za rozhodnutí ani považovat nelze. Takovými vadami jsou např. absolutní nedostatek pravomoci, absolutní nepřislusnost rozhodujícího správního orgánu, zásadní nedostatky projevu vůle vykonavatele veřejné správy (absolutní nedostatek formy, neurčitost, nesmyslnost), požadavek plnění, které je trestné nebo absolutně nemožné, uložení povinnosti nebo založení práva něčemu, co v právním smyslu vůbec neexistuje, či nedostatek právního podkladu k vydání rozhodnutí.“ V posuzované věci však tímto rozsudkem předvídané skutečnosti nenastaly. Nadto Nejvyšší správní soud uvádí, že v daném případě k uplynutí lhůty pro vyměření daně ve smyslu ust. § 47 odst. 1 zákona o správě daní a poplatků ani nedošlo. Z obsahu správního spisu jednoznačně vyplývá, jak správně uvádí stěžovatel, že tříletá lhůta pro vyměření daně počala ve smyslu ust. § 47 odst. 2 citovaného zákona znovu běžet ode dne 31. 12. 2000, a to na základě výzvy dle ust. § 43 citovaného zákona ze dne 26. 7. 2000, č. j. 76787/00/178911/0623. Avšak vlivem probíhajícího soudního řízení u krajského soudu pod sp. zn. 15 Ca 4/2003 došlo na základě ust. § 41, věty druhé, s. ř. s. ke stavění této lhůty. Stěžovatel se v tomto směru mylně domnívá, že citované ustanovení nelze aplikovat na soudní řízení, jež byla zahájena před účinností s. ř. s., avšak dokončena až po jeho účinnosti, a v této souvislosti účelově poukazuje na nesprávně citovaný rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci, ze dne 30. 3. 2006, č. j. 59 Ca 25/2004 - 92, v němž tento soud konstatoval nepoužitelnost ust. § 41 s. ř. s. na soudní řízení, která byla zahájena a současně skončena před účinností s. ř. s. Vzhledem ke skutečnosti, že soudní řízení vedené u krajského soudu pod sp. zn. 15 Ca 4/2003 bylo zahájeno na základě žaloby podané dne 10. 1. 2003 a tedy již za účinnosti nové právní úpravy obsažené v s. ř. s., uplatní se na toto řízení plně ust. § 41, věty druhé, s. ř. s. Z výše uvedeného je proto patrné, že soudní řízení správní, které probíhalo po nabytí účinnosti s. ř. s. a které bylo skončeno rozsudkem krajského soudu ze dne 30. 3. 2004, č. j. 15 Ca 4/2003 - 51, má účinek předvídaný ust. § 41, věty druhé, s. ř. s., a proto se doba od 10. 1. 2003 do 30. 3. 2004 do lhůty podle ust. § 47 odst. 1 zákona o správě daní a poplatků nezapočítává. Stanovená prekluzivní lhůta měla tedy nově skončit dne 20. 3. 2005. Z tohoto důvodu byla v době, kdy správce daně učinil výzvu podle ust. § 43 zákona o správě daní a poplatků ze dne 5. 4. 2004, č. j. 53612/04/178930/6078, předmětná lhůta plně zachována. Vlivem této výzvy pak začala podle ust. § 47 odst. 2 citovaného zákona běžet ode dne 31. 12. 2004 nová tříletá lhůta pro vyměření daně. Ostatně tento závěr potvrzují i další stěžovatelem nesprávně citovaná, resp. neúplně uváděná rozhodnutí správních soudů.

Námitkou stěžovatele týkající se možnosti provedení nových důkazů, jež mají být uloženy u celních orgánů, které prováděly kontrolu, a dále námitkou, že při jednání

před krajským soudem zpochybnil správnost údajů obsažených ve zprávě Ministerstva financí ze dne 30. 5. 2002 a zejména ve zprávě Celního ředitelství Praha ze dne 28. 8. 2002, se Nejvyšší správní soud s ohledem na ust. § 109 odst. 4 s. ř. s. pro jejich novost nezabýval.

Námitkou stěžovatele týkající se požadavku na přihlídnutí k rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 2. 2007, č. j. 5 Afs 58/2006 - 41, a rozsudku ze dne 5. 2. 2007, č. j. 5 Afs 101/2006 - 178, a dále rozsudkům Evropského soudního dvora ve spojených věcech Axel Kittel proti Belgickému státu (C 439/04) a Belgický stát proti Recolta Recycling SPRL (C 440/04), kterou stěžovatel vznesl v podání ze dne 26. 4. 2007, se Nejvyšší správní soud nezabýval, neboť uvedená rozhodnutí na danou věc nedopadají. Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 2. 2007, č. j. 5 Afs 58/2006 - 41, týkající se nesplnění podmínek pro přechod důkazního břemene ve smyslu ust. § 31 odst. 8 písm. c) zákona o správě daní a poplatků, není pro danou věc relevantní, protože v tomto případě se správní orgán odpovídajícím způsobem vypořádal se všemi stěžovatelem předloženými důkazními prostředky a byly proto výše uvedené podmínky splněny. Podobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 2. 2007, č. j. 5 Afs 101/2006 - 178, zabývající se problematikou nepřezkoumatelnosti rozhodnutí pro nedostatek důvodů a zásadou volného hodnocení důkazů, nedopadá na danou věc, neboť tato otázka nebyla v předmětné věci řešena. Ostatně ani výše zmíněné rozsudky Evropského soudního dvora, věnující se vztahu mezi ztrátou nároku na odpočet daně z přidané hodnoty odvedené osobou povinnou k dani a vědomostí této osoby o podvodném charakteru tohoto plnění, s tímto případem nesouvisejí.

S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že stěžovatelem uplatněné kasační námitky nejsou ve vztahu k napadenému rozsudku krajského soudu důvodné. Protože v řízení nebyly shledány ani jiné vady, ke kterým Nejvyšší správní soud dle § 109 odst. 3 s. ř. s. přihlíží z úřední povinnosti, kasační stížnost byla v souladu s § 110 odst. 1, větou poslední, s. ř. s. zamítnuta.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1, větu první, s. ř. s., ve spojení s ust. § 120 s. ř. s., dle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel v soudním řízení úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Správnímu orgánu podle obsahu spisu žádné náklady řízení nevznikly, proto soud rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. července 2007

JUDr. Radan Malík
předseda senátu